

Пам'ятайте про Україну!

158

ДЖЕРЗІ СІТІ - НЬО ЙОРК, СЕРЕДА, 20-ГО СЕРПНЯ 1986

ЦЕНТІВ 25 CENTS

JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, AUGUST 20, 1986

No. 158.

VOL. XCIII.

МОСКВА ВИПУСТИЛА НОВИЙ РАПОРТ ПРО ЧОРНОБИЛЬ

Відень, Австрія. — 382-сторінковий рапорт Советського Союзу про катастрофу, яка трапилася 26-го квітня ц.р. з реактором на ядерній станції в Чорнобилі...

ти неспотрібні функціонування аварійної системи. Реактор працював на 7 відсотків потужності. Проте потужність реактора почала зростати, але, згідно з рапортом, робітники зignorували цю проблему і продовжували виробовування...

В Чикаго створено Комітет Тисячоліття

Чикаго. — З доручення Крайового Комітету Тисячоліття Християнства в Україні тут були скликані громадські збори в четвер, 31-го липня ц.р., на яких створено Громадський Комітет 1000-ліття Християнства в Україні, Відділ Ілліноїсу.

Зборами провадив Голова Епархіального Комітету 1000-ліття в Чикаго о. митрат Маріян Бутринський в присутності Владика Інокентія Лотоцького, ЧСВВ, отців парохій поодиноких Церков та 38 представників різних громадських та церковних організацій.

Ізраїльсько-советські переговори не принесли успіху

Гельсінкі, Фінляндія. — У понеділок, 18-го серпня, вперше за 19 років офіційно зустрілися ізраїльські і советські дипломати. Через півтори години зустріч закінчилася і, як сказав репортером один із членів ізраїльської делегації, "переговори не відновляться ані сьогодні, ані завтра. Зустріч закінчена".

Інший член ізраїльської делегації заявив, що контакти з Советським Союзом будуть продовжені, але де і коли, він не уточнив. Міністер закордонних справ Ізраїля Іцхак Шамір сказав кореспондентам, що він має надію зустрітись з советським колегою Едуардом Шеварднадзе у вересні, перед або під час сесії Генеральної Асамблеї Об'єднаних Націй.

М. ГОРБАЧОВ ЗАКЛИКАЄ ЗСА ДО ПРИПИНЕННЯ АТОМОВИХ ВИПРОБУВАНЬ

Советський лідер, генеральний секретар ЦК КПСР, Михайл Горбачов проголосив у понеділок, 18-го серпня ц.р., продовження мораторію на випробування атомової зброї до кінця цього року, тобто до 31-го грудня 1986 року. При тому він закликав Уєднані Стейти Америки, головну Адміністрацію президента Роналда Регена піти слідом СССР, розпочати переговори на цю тему і тим самим дати приклад іншим державам світу, головним тим, які вже мають атомову зброю.

Беручи до уваги можливість другої зустрічі на вершинах між ним і президентом Р. Регеном пізніше осені цього року, М. Горбачов висловив надію, що у висліді цієї зустрічі, яка, на його думку, повинна бути діловою, вдасться підписати принаймні тимчасовий договір про припинення атомових випробувань і дальшої продукції ядерної зброї та зрушити з місця переговори у Женеві, метою яких є добитися редукції стратегічної ядерної зброї, зокрема далекобійних ракет.

Біля Кисва побудували село для переселенців

Москва. — Советський часопис „Сельська жизнь” в числі за неділю, 17-го серпня ц.р., подає, що вперше з 52 нових сіл поблизу Кисва почали переселятися люди, яких було вивезено з їхніх хат внаслідок чорнобильської катастрофи.

40 будівельних бригад з інших частин Советського Союзу, побудували 2,500 приміщень для деяких із 100,000 евакуованих, які не можуть повернутися додому із-за небезпечного рівня радіації в їхніх місцевостях. Часопис подає, що 150 хат було збудовано за 50 днів впершому із 52-ох сіл, Тернопільському.

На оселі „Київ” закінчилося таборування

Акорд, Н. Й. (О.Ш.). — У суботу, 26-го липня ц.р., тут на одумівській оселі „Київ” відбулося закінчення літнього сезону таборування молоді.

Протягом чотирьох тижнів на цій оселі відбувалися одумівські молоді табори — виховні й відпочинкові. В останніх двох тижнях відбувалися річночасно два табори: відпочинково-виховний і кобзарський, командантом яких був Микола Фурсик.

„Мистець помер — хай живе його мистецтво!”

Джерзі Сіті, Н. Дж. (О. Кузьмович). — У наших руках щойно випущена збірка книжкових знаків Якова Гніздовського. Темна, суворобортка з так добре відомим знаком мистця, на кожній сторінці дбайливо виконаний один ескібрис, усього разом 54, стільки, що їх всім за своє життя зробити Яків Гніздовський.

Стефанія Гніздовська з дочкою Марією-Мартою в редакції „Свободи”.

Коли тримасте цю книжку в руках, ви бачите, що вона — це вияв любови та пошани до Якова Гніздовського, його найближчих та тих, які його знали й любили. Ця найближчі це — дружина Стефанія, яка й видала своїми коштами збірку, та її донька Марія-Марта. Вони саме віддали нашу редакцію, щоб розповісти про книжку та про дальші плани і задуми, якими велике мистецтво Якова Гніздовського буде далі жити серед нас.

Під цю пору майже всі існуючі українські євангельські віровизнання в головному тримаються кальвіністичного розуміння християнства. Видання цієї книжки є важним надбанням для українських протестантів, але в певній мірі і для християн з українських традиційних Церков, щоб правдиво знати і розуміти цього реформатора.

Порівнюючи початки й кінцеви виступи, прямо не вірилося, що за такий короткий час можна досягнути так багато. В розмові з інж. П. Гурським виявилось, що за ці два тижні особа може досягнути багато більше ніж за цілий рік праці вдома, маючи лише одну лекцію в тиждень. Прослухавши програму, легко в цьому переконаєтесь.

У СВІТІ

РЕЧНИК МІНІСТЕРСТВА закордонних справ Великобританії заявив, що договір про рибальство в водах південної Атлантики, укладений між Аргентиною і Советським Союзом, не має ані юридичного, ані практичного значення, бо морський простір навколо Фолклендських островів є територіальними водами Великобританії, тому договір про рибальство, в цьому районі повинен укладатися з Лондоном, а не з Буенос Айресом.

В РАЙОНІ ФІЛІПІНСЬКОГО міста Давао представники комуністичної Нової народної армії підписали угоду про припинення вогню з представником Крайового демократичного фронту. Політичні спостерігачі називають цю угоду пробною, бо невідомо, чи після цього буде підписаний крайовий договір між урядом і комуністами.

В АМЕРИЦІ

У ВАШІНГТОНІ БУЛО оголошено, що сенатор-республіканець з Індіани Ричард Лугар найближчими днями має намір відвідати Філіппіни. Під час лютовних президентських виборів на Філіппінах сенатор Р. Лугар очолював делегацію американських спостерігачів. Він, як вважають, в значній мірі сприяв резигнації Фердинанда Маркоса з поста президента. Крім Філіппін Р. Лугар відвідав Тайван, Індонезію, Австралію і Нову Зеландію.

ПРОВЕДЕНЕ ІНСТИТУТОМ Геллупа опитування громадської думки показало, що популярність прем'єр-міністра Великобританії Маргарет Тачер перебуває на найнижчому рівні з часу її переобрання. Лише 28 відсотків опитаних заявили, що підтримують внутрішню і зовнішню політику прем'єр-міністра. В той же час опитування показало, що популярність опозиційної лейбористської партії виросла. Лейбористів тепер підтримують 38 відсотків англійців. 32 відсотки віддали перевагу консервативам і 27 відсотки — коаліції лібералів і соціал-демократів. Спад популярності М. Тачер багато спостерігачів пояснюють її безкомпромисовим становищем щодо санкцій проти ПАР.

ФЕДЕРАЛЬНИЙ АПЕЛЯЦІЙНИЙ

суд відкинув вимогу 82-ох сенаторів і конгресменів, які настирливо вимагали, щоб імпорт советських товарів в ЗСА був заборонений. Вони у своїх домаганнях керувалися тим, що для продукції цих товарів в Советському Союзі використовується вв'язні і тому імпорт слід заборонити на підставі закону про тарифи 1930 року. З рішенням федерального суду не погодився Вашингтонський Адвокатський фонд, консервативна організація, що представляє інтереси 82-ох законодавців. Пол Каменар, діючий директор фонду, заявив, що вони апелюватимуть до Верховного Суду. Він сказав, що споживачі не бажать використовувати продукти примусової праці. „Виходить, що ми субсидуємо советський ГУЛаг”.

МІНІСТЕРСТВО ОХОРОНИ здоров'я і поліція Японії почали кампанію боротьби з новим видом наркотиків, який дістав назву „золота рибка”. Наркотики, на відміну від традиційних видів, являє собою рідину. Його можна пити, розбавляючи алькогольними напоями. Переважно наркотик продається в пляшечках, зроблених у формі рибки. Звідси і його назва. Поліція вважає, що новий наркотик привозять в Японію з Тайвану члени японської мафії Якуза. Поліція вже заарештувала понад 10,000 осіб, причетних до розповсюдження „золотих рибок” і сконфіскувала 500 фунтів нової отрути.

ПАЛАТА РЕПРЕЗЕНТАНТІВ

якою контролюють демократи, проголосувала за зниження фондів на програму створення протиракетної оборони з елементами космічного базування. Вони також проголосували за тим, щоб ЗСА продовжували виконувати умови американсько-советського договору про обмеження стратегічного озброєння, який з американської сторони підписав в 1979 році президент Джиммі Картер, але який Сенат не ратифікував. Палата вважає, що в 1987 фінансовому році слід виділити лише 3.1 мільярд доларів на створення протиракетної системи в космосі. Президент Роналд Реген прохав виділити 5.3 мільярдів.

ВІЙСЬКОВЕ КОМАНДУВАННЯ Гондурасу повідомило про одну з найбільших за всю історію країни летунську катастрофу, в результаті якої згинув 52 особи. Недавно куплений у ЗСА транспортний літак виландився в горі, покритий тропічним лісом, у малонаселеному районі недалеко від нікарагуанського кордону. Катастрофа сталася за кілька хвилин перед тим, як літак повинен був приземлитися на летючий військовий бази Дурсуна. Речник військово-повітряних сил Гондурасу заявив, що літак розпався на куски, а трупи неможливо ідентифікувати. Співробітник амбасад ЗСА в Гондурасі заявив, що на покладі літака не було американських громадян.

ПЕРША ЛЕЙДІ НЕНСІ РЕГЕН

зірка фільму „Мунлайт” Сибіл Шенгерді колишня репортерка Сі-Бі-Ес Марія Шрайвер є першими на списку 10-найгарніших жінок, який опублікував журнал „Гарперс Базар” у неділю, 17-го серпня. Ключами до їх краси є діста та вправи, — заявили всі три красуні. Хоч 105-фунтова Перша Пані прозрідила, що має слабкість до тістечок, проте щоденні ранкові вправи допомагають їй бути стрункою. С. Шенгерд має замилування до їди на йоллесніках і до плавання, а М. Шрайвер „тримає ліній” завдяки тому, що їсть лише двічі на день на протязі тижня, а в суботи і неділі надолужує.

МІНІСТЕРСТВО ЗАКОРДОННИХ справ Еспанії оголосило про розширення прав представництва Палестинської Визвольної Організації (ПВО) у Мадриді і про офіційне визнання за ПВО статусу уряду країни. Канцелярія ПВО була відкрита у Мадриді в 1972 році, але лише тепер десять представників ПВО дістали статус дипломатів і охорону поліції. У заяві міністерства закордонних справ сказано, що „приймаючи рішення про статус уряду ПВО, Еспанія підтверджує свою традиційно дружню політику щодо палестинського народу”. Як відомо, 17-го січня цього року Еспанія встановила дипломатичні відносини з Ізраїлем.

КОМПЕТИЦІЯ ПОМІЖ

продуцентами роми і надпродукції її у світовому масштабі може спричинити в ЗСА, нову подібу до 1960 року, „війну” цін на ропу, заявив американський аналітик, нафтової продукції Джен Ландберг. Надпродукція нафти спричинила знеження цін на неї в ЗСА і в інших країнах. В 1960 році „війна цін” довела до того, що багато підприємців втратили свої підприємства.

(Закінчення на стор. 4)

СВОБОДА SVOBODA

FOUNDED 1893
Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel: (201) 451-2200

Subscription 1 year — \$40.00, 6 months — \$22.00, 3 months — \$12.00
UNA members 1 year — \$15.00. Change of address — \$1.00. Make check or money order payable to "Svoboda"

Postmaster: Send address changes to
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.
Статті, дописи підписані авторами, не несуть відповідальності за зміст. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріали. Незадоволені матеріали повертаються тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.
Передплата на рік \$40.00, на півроку — \$22.00, на 3 місяці — \$12.00. Для членів УНСОУ \$15.00 річно. За кожну зміну адреси — \$1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Відвідини президента Мехіко

Америка має добрі відносини із своїм північним сусідом, Канадою, союзником із НАТО та за окремим військово-оборонним договором. Правда канадські патріоти ремствують на залив Канади американським капіталом і прагнуть б „унезалежитись” від нього, але з цим тісно в’язеться проблема праці чи безробіття, тому той капітал Канаді потрібний. Зате з південним сусідом, Мехіко, відносини препогані. На це складається ціла низка причин. Найперше, у Мехіко панує страшна економічна криза, за яку Америка обвинувачує мексиканський уряд, що за соціалістичною рецептою, удержавив більшість фінансових і промислово-торговельних підприємств. Мехіко винен закордонні круги 70 мільярдів доларів, з того одну третину американським банкам. Інфляція в Мехіко доходить до 80 відсотків у цьому році і в наслідок безробіття та нужди напливають через відкритий судодільний кордон із Мехіко щоденно кругло 2,500 мексиканців до ЗСА, шукаючи тут праці. Це створює ремствування американських робітничих спілок та окрему проблему для Уряду іміграції із щораз більшим числом нелегальних мешканців Мехіко є теж продуцентом різних наркотиків, головне маріхуани, але також кокаїни і героїни, а одвертий судодільний шлях до ЗСА приманює теж інших експортерів наркотиків, особливо Колумбію, користати за Мехіко, як „коридору” до ЗСА. Є ще й суто політичні причини дисонансів, оця країна живе в приязних відносинах з комуністичними Кубою і Нікарагуа і Мехіко є рішучим противником американської збройної акції проти сандіністського режиму в Нікарагуа.

Але Мехіко потребує американського капіталу та й — американських кредитів і американських туристів, що привозять долари. Американські керівні державні й фінансові кола здають собі також справу що Мехіко — це велика країна із кругло 78 мільйонами населення та територією тричі більшою від Тексасу. Вони теж свідомі, що найкращим шляхом до розв’язки всіх отих труднощів і клопотів із Мехіко є безпосередній розмови і шукання компромісів. Економічні труднощі Мехіко дають зброю в руки Америки вчинити натиск на Мехіко для прикорочення експорту наркотиків та відчуження Мехіко від комуністичних ворогів Америки — Куби і Нікарагуа. Обидві сторони прийшли до переконання, що пора закінчити хронічну кризу у взаєминах тих двох сусідів і пора ліквідувати причини тієї кризи. Це й стало причиною відвідин мексиканського президента Мігуеля де ля Мадрида у Білому Домі в минулу середу.

Поважний і дуже добре поінформований щоденник „Крісчен Саенс Монітор” із 13-го серпня приніс на цю тему передову статтю, в якій твердить, що для нової злагоди відносин між Америкою і Мехіко треба не однієї верхинної конференції їхніх президентів, а десяти років. Десять років треба, — кажеться у тій статті, — що наводить факти, дані і цифри, щоби змінилися теж внутрішні відносини в Мехіко, щоби можна перебороти тамешню інфляцію і з цим змінити структуру економіки, яка тепер терпить від соціалістичного експерименту державної контролю. Очевидно, що і обидва президенти, Реген та Мадрид свідомі, що їхня багатогодинна нарада з участю фахівців — це тільки започаткування поправ взаємних відносин та внутрішніх труднощів Мехіко.

Але офіційний комунікат про висліди тих нарад і коментарі преси — оптимістичні. Вони стверджують добру атмосферу, що панувала під час тих нарад у Білому Домі, поруч одночасно з твердим становищем президента Регена щодо поборювання сандіністського режиму в Нікарагуа і щодо реальної та ефективної співпраці мексиканських властей у поборюванні експорту наркотиків з Мехіко до Америки. Америка більше потрібна Мехіко, як Мехіко Америці. Тому при всіх симпатіях теперішнього мексиканського президента до соціалізму і при всій його принциповій опозиції проти втручання Америки у внутрішні справи еспаномовних країн Центральної Америки — він мусить поступитися. У самому Мехіко — твердить згаданий вище американський щоденник, — зростає опозиція проти соціалістичної системи державної контролю і зростає гін до покращання відносин з Америкою.

Про Сталіна написано багато, але на Заході с предстваники т. зв. „третьої хвилі” еміграції, які думають, що виявлено не все хоч би тому, що сталінська епоха не минула із смертю тирана.

СТАЛІНСЬКА ЕПОХА

Сталінська епоха була „молодістю” совєтського суспільства, періодом перетворення його в суспільний організм совєтського типу, досі незнаний у світі.

Тому, що сталінська епоха не минула, її варто зрозуміти поза звичайними обивуваченнями і також звичайною лайкою. А зрозуміти не значить виправдати, хоч, наприклад, французи мають приказку такого змісту — все зрозуміти — все вибачити. Можливо. Хоч це відноситься до християнської релігії.

Якщо розглядати історію як ланцюг виправдань та осудів — її не можна зрозуміти. Сталінська епоха трагічна тому, що в тодішніх умовах вона була законним продуктом (наслідком) жовтневої революції.

Це був єдиний спосіб для нового суспільства вижити і вибороти право на існування у нових досі незнаних умовах. Трагічність епохи була в тому, що назавжди поховала надію на ідеологічний земний рай. Ця епоха виявила страшну брехню давньої мрії людства про справедливість та добробут для всіх.

Совєтське суспільство хоче забути про цю епоху, але є страх перед її повторенням. Надія Мандельштам, дружина замученого Сталіном поета Мандельштама, попереджувала у своїх спогадах перед небезпекою

Михайло Кучер

Нависною втраті пам’яті, себто свідомого наміру забути минуле.

Децю тут на перший погляд себе заперечує. Сталінська епоха увійшла у свідомість совєтського суспільства і стала початком майбутнього. Це страх який спадкоучив совість людини.

Сталін переміг тим, що давав блискучу історичну шансу, яку використав. Він збудував новий тип суспільства та побиблишув у світі комуністичні тенденції і симпатії.

Якщо гітлерівська епоха — епізод; то сталінська епоха — великий перелом у світовій історії.

Часто сталінська епоха обертається у фактологічний опис, але при тому не звертається уваги що мало місце в масі населення і що мало базу епохи. Уся мерзота сталінської епохи не могла б зреалізуватися, як би маси населення добровільно не прийняли систему обману і насильства. Роля слова тут відповідала, що правда примусово — сути процесів. Це величезне значення большевицької пропаганди. Наприклад, незвичайно побільшено ролю і хист Троцького та роблено наголос на неосвіченість Сталіна. Правда, неосвіченим він був, що не перешкодило йому зайняти місце в історії. Слово-пропаганда — дуже побільшило тоді ролю Троцького. Він більше говорив як дів. Інтелект історичного діяча має неба-

гато спільного з інтелектом вченого соціолога або історика. Сталін натомість зумів виконати завдання історії на даному етапі.

Найбільш поінформованими про дефекти совєтського життя є КГБ, партійні чиновники і прохактори донощики. Зрештою, досить велика частина совєтського суспільства знає факти, але найбільшого не розуміє їх, тому що нема опозиційної преси. Є немало людей, які критично відносяться до режиму, але з ним співпрацюють. Для совєтської людини характерніше те, що вона безконфліктно переключасться. Тому після смерті Сталіна і короткої хрущовської відлиги багато людей стали „жертвами культу” Сталіна і ті, які опинилися з боку — стали жертвами також великої катастрофи. Наклеп (донос) сталінського характеру майже зник, на його місце став професійний наклеп. За Сталіна наклеп був формою революційної самодіяльності мільйонів.

Тиран помер, але його суспільство залишилось. Біля Сталіна перебувала жменька людей — партійні керівники, НКВД, але систему будували мільйони людей, яких вона систематично пожирала. Мільйони були учасниками процесів побудови комунізму, з них виходили і кати і жертви. Вони суб’єкт і об’єкт будови комунізму. Тому сталінська епоха увійшла в структуру

нового суспільства і також у психіку. Совєтський чоловік боїться, боїться в СССР і боїться у так званому вільному світі.

Можна вважати фашизм минулим явищем. Того не можна сказати про комунізм. За Сталіна почав формуватися процес нерівності. Він хотів його припинити, але вже не міг. Привиліє пануюча класа, нова червона буржуазія, яка не хоче зійти зі сцени і буде режим боронити, а в ньому своє становище.

Сталін знищує „ленінську гардію”, як елемент конкуренції і тих, хто був активним учасником революції. Справді це була контрреволюція. Мільйони селян покинули отьогідлі колгоспи і заповнили міста, стали робітниками. Вони не вернулися у колгоспи, але і не стали міськими людьми. Рабська праця — невіддільна частина комунізму совєтського типу. Війна винищила мужчини, села спорожили і становили там долю катастрофальним. Влада із запізненням схаменулась і почала силою виганяти людей назад у село. Так зформувались засоби необхідності — величезна державно-партійна панщина. Можна мільйони людей посилати зі села у місто і навпаки, можна сотні тисяч послати на працю туди, куди добровільно ніхто не поїде, можна маніпулювати мільйонами людей. Можна виховувати комуністичну утопію без огляду на факти життя. Утопію ніби творено для бідних, а заможне життя створене сьогодні для нової червоної буржуазії, для номенклатури.

писав автор, чи автори, — „взяли у зуби довгі ножі, позасукували рукави сорочок, кинулися на здобуття міста з витріщеними очима. Кожний хто попався до їх рук був жорстоко страчений. Так вони намагалися втілити в життя своє криваве кредо, „або буде Україна або буде кров по коліна”. Але з лакеями, — пише далі „Радянська Україна”, — владою не діляться. Тому окупанти розігнали маріонеткове правління націоналістів на чолі з Я. Стецьком і наказали раз і назавжди забути про буржуазно-націоналістичну „самостійність”, але така політика не остудила запалу зрадників українського народу”.

Тільки 1,123 днів тривав у Львові фашистський окупаційний режим, — розповідає далі автор В. Савцов, — але за цей час на Львівщині було знищено майже 900,000 „радянських людей”, а також громадян Польщі, Чехо-Словацьчини, Югославії, Скандинавських країн, Великобританії, Франції, З’єднаних Штатів Америки та інших держав.

Тут і виявляється неосвідомленість і брехливість авторів долуженої статті; з одної сторони вони твердять, що „Українські буржуазні націоналісти” віддали і до самого кінця працю-

(Закінчення на стор. 3)

Замах на наш стан посідання

(Ніби гумореска)

Як інформус О—КА в своєму фейлетоні „Про пригозову перемогу” в рубриці „Про це і те” („Свобода” з 28-го червня ц.р.), знялася нова буча, яка може сильно пошкодити нашій суспільності на поселеннях, або бодай тій його частині, яка проживає на ньюйоркському Подолі „Іст Вилледж”, хоч здалося може легко поширитися на всю діяспору.

Підступний ворог заатакував нас несподівано з флангу, вживши нової зброї з свого вигадливого арсеналу. Цим разом він не знехтував нашого імені і не поширює дезінформації закидами колябарства з нацистами, доконування нових злочинів, приналежності до Дивізії тощо. Його напад звернена на кулінарну ділянку у знеціненні нашій національній гордості і цінності — вареники, чи пак, як ми їх називаємо неправильно „пиріги”, хоч на ділі вони відомі у американському терені як „пірогіс”.

Ми називаємо їх правильним іменем „вареники” лише в приступі патріотизму, почувтя національно-державницької соборності чи бажання виявити себе знаменитими знавцями української літературної мови. А так — вони „пиріги”, хоч ця назва стосується печеного тіста („пай”).

Про вареники-пиріги і про борщ це в моїх студентських часах один весельчак із Академічного (студентського) Дому у Львові висловився: „Зібрався патріот, пиля національну цінність — борщ і ли національній гордості — пиріги, а не „смакош”, бо це потім компактною масою заспівали національний гимн”.

Ньюйоркський кулінарний критик Артур Шворц у „Дейлі Ньюз” (20-го червня ц.р.) в своїй атаці на незадовільну якість вареників в ресторани „Українського Народного Дому” задумує не лише відохотити живітьську клієнтелю відвідувати цю харчівню, але його приціл розрахований на дальшу мету — передати своїм одновітрянцям на власність наш вареники як „пірогіс”, як це сталося вже з „бор-

З ЛІСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

ПРО КАТАСТРОФУ

„...А соловейко співає...” — під таким заголовком у щоденнику „Свобода” у числах за 5, 6, 7-ме серпня був видрукований допис письменниці Ганни Черинь про страшну катастрофу, що впала на наших людей у Чорнобилі та навколо.

Г. Черинь, працюючи в університетській бібліотеці (в Чикаго), має „під рукою” совєтську пресу і навчилася вже, з величезної гори пропагандивної „полови”, визирувати потрібні „зернятка”: часто з-поміж рядків, або з окремих речень у часописах чи журналах, вона

(Закінчення на стор. 4)

може, хоч у деякій мірі, дізнатися про справжню страшну дійсність. Своєю статтю авторка закінчує словами: „Горе й біда над Чорнобилем і Україною не втає...”

Враження від статті невмовно тяжке, жах огортає душу, читаючи про муки людей у тих частинах України. Але ж, чи ми сміємо, як кажуть „ховати голову у пісок” та не бачити як знову московський Кремль нищить уже не лише українську людину, а й рідну нашу землю?

Золота і все, що з ними йде — прекрасні салонні дами, горілка й газардні гри. Золото висякло, але натомість уряд збудував Гуверську гроблю, вигнуздавши неспорядну й люту ріку Колорадо. Президент Кулідж у 1928 році затвердив план гроблі, президент Гувер виборив на те кошти, а при Рузвельті гроблю і електростанцію за чотири роки побудували. Тисячі робітників приїхали на працю з усіх кінців країни й більшість тут залишилися.

І от ми ідемо до нашого готелю „Континенталь” та роздивляємося на різні будівлі.

— Це — Голдлей Інн, другий по величині готель у цілїм світі. А знаєте, де є найбільший у світі готель? Ніхто не знав.

— У Москві, — сказала провідниця.

— Він, мабуть і найгірший у світі, — докинув мій сусід, цебто, мій чоловік, що кутується при вікні, фотографуючи цікаві будинки й раз-у-раз чіпляв мене ліктем.

— А це — університет.

— А що в нім студіюють? Гемблерство?

— Так, тільки цей курс офіційно називається „Наука керування готелем”.

Ляс Vegas вабить до себе тим, що тут ніхто нікого не знає або не бажає знати, ніхто ні за ким не стежить, ніхто нікого не критикує, всі рівні. На старших тут, щоб не смутити їх, не кажуть „стари” або „сен’йори”, а називають їх „людьми третього віку”. Стари дами ходять в міні-шортах і купують повні, а не „старечі” квітки. Та, правду кажучи, ім і нема чого уповати на старечу знижку. Тут шни неймовірно низькі. Готель „Кінг Альберт” півблоку від „Стрипу”, рентує кімнати за 8.50 доларів, це й нагороджує вас купонами на 100 доларів, котрі ви можете програти в їхньому казино. Бензина дешева: 90 центів за галлон (тоді, як у Чикаго шина була понад одного долара). А їжа! Вивіски просять і молять вас зійти на сніданок (1.27 дол.), або на обід (2.57 дол.), буфет, їж досхочу), вечера (3.57 дол.) навіть із шампанським, що летиться водогаром. Якщо хтось бажає дорожчого, — можна зійти до ресторану „Ліберачі”, потеріть коло „зірок” і за яких 20 доларів також добре наїстися. Є тут і „Макдоналд”, і „Кентакі” — курка, і „Лонг Джан”. Хто ж би туди йшов, спитаєте?

(Продовження буде)

Ганна Черинь

ТАКЕ МІСЦЕ! ...

Наші сусіди були домосиди. Любили після праці випити склянку-другу бурбону на льоду, так щоб який заплітався... Отоді вони шлий вечір присмно розмовляли, в усьому згоджувалися — любов і лад! Ми їм заздрили, але придбати сімейну гармонію бурбонною шною не рішались. Краще вже сперечатися, як і робиться в кожній нормальній родині!

Аж раптом просять нас сусіди наглядати за їхнім будинком і годувати їхнього kota двічі на день.

— А куди ж це ви їдете?

— До Ляс Vegas!

— О, грати на гроші?

— Так! Ми колись там бували частенько, а оце тепер думасмо знову навітись. Їздили, поки не програтися, та й перестали. Може тепер шаста вернеться до нас!

— Ну, то базжасмо шаста.

Три дні минули швидко. Котик, хай йому біс, нічого від нас не схотів їсти, але якось не злох. Сусіди й не знали, що він голодував.

— Що ж, виграли?

— Де там! Програли. Але було весело. Там чудово! Цілу добу вогни, — не розбереш, чи день чи ніч! Життя вирує!

Не минуло й півроку, знову сусіди просять наглядати їхнього котика. Куди ж тепер? До Ляс Vegas. Крайшої місяця не зискати!

— І так вони їздили знов і знов. А чи виграли чи програли, — можна було вгадати по тім, скільки склянок бурбону випили: якщо більше двох, то таки прогали. А це ми бачили. Бо вони виходили зі склянками надвір, якраз проти нашого вікна.

У поклоні вихователям

(На маргінесі посвячення пам'ятника М. Величкової)

„Все йде, все минає"... Чомусь ці аж надто добре відомі слова не сходили мені з думки, коли зустрілася горстка нас, колишніх учнів української гімназії у Регенсбурзькій оселі (1945-1949), на цвинтарі св. Андрія у Бавнд Бруку в Провідну неділю, 11-го травня ц.р. На 4-ту годину цього дня було запалювано посвячення пам'ятника на могилі колишнього директора Регенсбурзької гімназії сл. п. Миколи Величка та його дружини Василюни.

Майже всі ми попріяждали вже зранку і розглядалися за знайомими обличчями. А часом приглядалися і до незнайомих — випадково впадало в око те чи інше обличчя, і пам'ять напружено працювала — чи не зустрічалися ми, бува, колись у Регенсбурзькій таборовій „республіці“?

Загальний настрій багато тисячолітньої „паломницької“ цього дня помітно пригнобили — усі на думці трагедія в Чорнобилі. З болем серця, неспокоєм і благанням рятунку вислуховують усі загально Панахиду, відправлену на сходах Церкви-Пам'ятника.

Наші „Регенсбуржці“ розпорошилися в цьому людському морі, але після Панахиди хвилює сюди і туди, невпинно перекочується через величезний цвинтар. Численне духовенство відправляло окремі панахиди на могилах, серед яких чимало рідних наших співтоваришів.

Вкортці зустрічаю Віру П., Рому Я. і Олю М., які привезли гарний вінок на могилу директора та білі хризантеми на могилу Євгена Маланюка, разом ідемо до могили С. Маланюка — відомого поета, інженера за фахом, який у свій час викладав українську мову, математику й геометрію у Регенсбурзькій гімназії.

Ромо ставить хвіти, на кілька хвилин німіємо в тихій молитві та зупиняємо зір на посмертній масці поета. А перед нашими очима вирінає живе обличчя — так добре знає і зовсім неподобне до цієї маски. Увляється висока, кремезна постать із запровамо військовика, з гордо піднесеною головою, з прикметами аристократа духу, а при тому скромної людини з ледь помітною не то розсіяністю, не то зосередженістю у власному світі. Мені часто здавалося, що він просто якось не „пасував“ ані до гімназійних викладавдових клас, ані до цілої таборової атмосфери, ані до різних „народних університетів“. Рівень його інтелекту, ерудиції і мислення при подиві гідній пам'яті просто не вмівався у їхні рамки. Проте він ніколи не відмовлявся дати якусь лекцію, прочитати доповідь, влаштувати вечір, чи поділитися з кимнебудь своїм знанням, і в товаристві був милою і безпечнішою людиною... Жалусемо, що з наші надто юні роки ми так мало розуміли й цінували його та так несповно змогли скористати із скарбниці його знань...

Згодом до нас долучився інж. Михайло Ільків, який був близько Покійного в його останніх роках та займався похороном. Ділимося враженнями, обмінюємося інформацією. Просимо проходячого священника відслужити Панахиду, і коли о. Ткачук згадує кількома теплими словами Покійного — нам робиться якось відрядніше на душі: спільно поділяємо пам'ять про цю надзвичайну людину, цього великого мислителя.

Мимоволі насуваються спогади і про інших наших професорів, з яких вже так мало залишилося на цьому світі. Відчуємо, що не так давно упокоїлася наша улюблена вчителька української літератури проф. Галина Карпова, але не знаємо коли, де і як. Давно вже спочивають у могилі професори Теофіл Пашківський — добрий „вуйчо“, Петро Макаренко, о. Іван Попель, відійшли архієпископ Борис Яковлевич, о. Павло Джукличевський, Андрій Бойкович, Йосафат Пачовський...

Та вже й з наших рідів неаблагана смерть жорстоко вириває свої, такі ще передчасні жертви. Тут тільки минулого року втрачили ми в силі віку, в розквіті життя улюблених однокласників, незабутніх друзів — Галосю Барткову Калитяк і Михаса Трача. Того ж року відійшов у засвіти ще молодий від них Степан Масник. Перед ним бачила в часопісі некролог про Василя Посполиту. Мабуть, є й інші, про яких особисто не знаю.

Засумовані переходимо залюднену площу. Час від часу зустрінемо хтось із регенсбуржців. Усім пригадуємо і про посвячення пам'ятника і про виданий збірник „Регенсбург“.

Вкінці прямою до могили Величків. Милюємося пам'ятником. Стверджуємо ще раз, що він дуже відповідний: суворий воляк хрест із чорного граніту, краї обрамовані вузьким орнаментом який лише підкреслює його форму, всередині вижолблений вузький хрест, а внизу відзначає УСС із гронам калини. На підставі, під призьмом, іменами та датами народження і смерті, на вузькій стрічці смужці — привітання: „Дорогому Директорові — вдячні учні гімназії Золочів — Регенсбург“.

Простота ліній створює естетичний, символічний і величний ефект. Цілковитий відзеркалює нашу інтенцію. Нагробник цей споруджено заходами й коштом колишніх учнів Золочівської і Регенсбурзької гімназій два роки тому, а ще восени 1979 року перенесено сюди тліні останки директора, який помер у 1955 році, та його дружини, яка померла в 1978 році.

Тим часом посходилися учасники посвячення — 40-45 осіб, приблизно пополовині регенсбуржців і золочівців. Акт посвячення довершив о. Любомир Мудрий — колишній учень Золочівської гімназії у сослуженні о. Я. Свищука. Отець

Мудрий виголосив змістовне слово, сповнене глибокої пошани до Покійних, підкресливши їхню посвятку і труд для української молоді, як на рідній землі — у Золочівській гімназії, так і на еміграції — у Регенсбурзькій. Пригадав наш обов'язок молитися за спокій їхніх душ. Від імени регенсбуржців коротко промовила авторка цих рядків, пригадуючи не лише про майже батьківське піклування директора М. Величка учнями і бурсаками Регенсбурзької гімназії, а й про наш несплачений борг влячності й пошани, нашу неспроможність допомогти Покійним у перших роках поселення в Америці, коли їм прийшлося бодж скрутно. То ж нехай бодай цей надгробник та наша пам'ять і молитви виявляють нашу співзему пошану і любов...

Хочу вірити, що наші ширі слова — о. Л. Мудрого і мої — допомогли воскресити в пам'яті учасників образ нашого директора М. Величка — цього великого трудівника, любителя і вихователя молоді, педагога „старої школи“ з може надмірною дисципліною і строгістю, але повного дбайливості й любові, непоказуваності назови. Ми його чомусь дуже боялися, тому, можливо, й не дивно, що в той час не могли оцінити всього добра, якого зазнали від нього. Його дружини ми знали дуже мало, ще менше знаємо її, а навіть трохи недолюблювали, алеж вона, як і кожна дружина, напевно підтримувала чоловіка в усіх важких хвилинок життя та допомагала йому, а її життя теж було тернистим, особливо в довгі роки забутої всіми самотньої старости.

Микола Капка
2415 Devon Lane,
Drexel Hill, Pa. 19026

Людмила Ярко-Почтар

Ансамбль „Сизокрил“ з гордістю репрезентує українців

У понеділок увечері, 21-го липня ц.р., ансамбль „Сизокрил“ з танцювально-оркестровою студією Роми Прийм-Богачевської репрезентував українців на бенкеті, влаштованому для членів стейтс-колегіуму урядів східного побережжя в Джерзі Сіті, Н. Дж.

З нагоди 100-ліття Статуту Свободи це величаве прийняття відбулося в Ліберті Парку у великій залі історичного будинку, який колись служив транспортною залізничною станцією іммігрантів, що покидали острів Елліс і поселилися по різних містах ЗСА.

Зала, удекорована величезними рослинами, серед яких світилися побільшені вивіски-знімки зі сценами з життя іммігрантів, була завалена публікою. Вчилива обслуга стояла біля вдекорованих столів з різними етнічними стравами і обслуговувала присутніх. Жінка, перебрана на Статую Свободи із смолоскипом в руці проходжувався по залі.

Стейтова рада мистецтва постаралася про розвагову частину, яка включала танцювальні групи і ансамблі, що складалася з естонців, словаків, китайців, вірменів, греків, українців з мистецької студії Роми Прийм-Богачевської, музикантів з Ньюарку, а також була за-

прошена симфонічна оркестра з Нью Джерзі. Всі танцювальні групи сяяли різнобарвними строями і чарували присутніх своєю етнічною музикою, плавними рухами і акробатикою. Все було цікаве, мнле і чудове. Оплескували їх бурхливо.

Але коли 16 українських танцюристів з ансамблем „Сизокрил“ в пишних барвистих строях заповнили сцену і привітали присутніх танцем „Привіт“, публіка наче б то ожила і захопленням слідувала за кожним рухом, за кожним кроком, які відзеркалювали так і темпо то чарівної й плавної, то бадьорної і жвавої музики. Оплески були часті і бурхливі. Але це ще не було все. Зараз же слідував „Гопак“, і неабиякий гопак, а гопак за хореографією Роми Прийм-Богачевської. Гопак, що пробуджує в українця гордість, що він українець. Вдарили в бубон, вийшли стрічкою молоді козаки, заграла музика і понесла граціозно красуні-дівчата і хлопці по сцені. Публіка була зачарована їхніми рухами, які під звуки чудової музики переходили від плавних чарівних до бурхливих нюансів. Здавалося неначе електричний струм пройшов по залі, бо людські очі загорілися, на обличчях — здивовання, захоплення. Оплески слідували за оплесками, і тому іноді здавалося що ось буде кінець, але „Сизокрил“ про довжували здивовувати і полонити захоплених глядачів своїми знаменито виробленими кроками і своєю віртуозністю під звуки чудової симфонічної оркестри. Публіка, здавалося, впадала в екстаз і коли цей неабиякий танець

Зінаїда Левицька

ПРЕМ'ЄР-МІНІСТЕР ТУРЕЧЧИНИ Тургут Озал повідомив, що винищувач-бомбардувальники турецьких військово-повітряних сил атакували позиції курдських племен у північному Іраку. Атака була вчинена у відповідь на напад курдських повстанців, які обстріляли турецьке авто. При цьому загинуло 12 турецьких воєнк. Прем'єр-міністр заявив, що іракський уряд був попереджений про запланований налет турецьких літаків і погодився на це.

Три українські осередки на Флориді

Найстарше українське поселення на південному побережжі флоридського стейту, головні в Маммі, Маммі Біч, Голлівуді та Лотерделі, де взимку доволі тепло, а влітку температура поважно охолоджується постійним подувом з води, бож чи мало наших поселенців (головно в Маммі Біч) мешкають два-три квартали від океану. Зимовий сезон для приїжджаючих релігійників тут триває чотири-п'ять місяців, а решта року дуже вигідна для короткотермінових вакацій, бо вибір помешкань великий та ще й по значно нижчих цінах, порівнюючи з зимовою порою.

Другий український осередок є в Сейнт Пітерсбурзі, приблизно 250 миль на північ від попереднього, де скуплення українських постійних поселенців розташоване головно в північній частині міста. В цьому осередку українська спільнота живе переважно в одноповерхових хатах і частинно в апартаментах та подалі від побережжя Мексиканської й Тампської затоки. Тут помешкання отримують короткий час зимово й охолоджуються в літньому сезоні.

Третій український осередок на Флориді є приблизно посередині між двома згаданими, тобто на півдні від Пітерсбургу й зосереджений в Норт Порті (що є порів'язаний з прилеглими сусідніми містами — Порт Шарлотом та південною частиною Венес, де є відоме „Озеро молодості“ (Fountain of Youth). В ньому вода цілий рік тепла та має різні мінеральні солі. Сюди прибувають головно американці європейського походження, тобто чехи, німці, хорвати, поляки та українці з цього континенту Північної Америки. В цих місцевостях також потрібне ogrівання в час короткої зими та охолодження під час літнього сезону. Зі згаданих тут місцевостей є близько й до побережжя Мексиканської затоки.

У згаданих трьох осередках є українські католицькі й православні церкви та вигідні приміщення — зали для зустрічей (включаючи спільні обіди під час Великодніх свят), бож сюди прибувають часто на відпочинок різні мистці, науковці та громадські діячі, головні з ЗСА й Канади.

У цих поселеннях можна купити за 40,000 до 60,000 дол. досить можливий, з двома спальнями апартамент або хату з городом, де ростуть часто різні субтропічні дерева й квіти, а подати для пенсіонерів з низькими (250 до 400 дол. річно). Там є також професійні українські посередники для купна або продажі домів чи апартаментів. Їх адреси можна знайти в телефонічних книжках.

Зв'язки родинні й дружні та громадські між згаданими трьома українськими осередками існують постійно. В цьому важлива роль й української преси, яка тут є, мабуть, в кожній хаті. Сполучення автобусами (та ще й з пенсійними знижками) творять поважно угоджені, хоч більшість переїжджає звичайно автомобілями, бо завдання великої та ще й політичної еміграції після двох недавніх світових війн колюсальне, і воно ще не як слід виконане. Головно видання українських наукових праць англійською мовою досліво занебане. Найбільш потрібна історія України для академічного англоукраїнського світу та молодих українських генерацій, що й досі не видана. Властиво єдина (в двох томах), „Історія України“, що охоплює часи від кам'яної доби до кінця Першої світової війни була написана парулт тому професійним істориком, тобто проф. Н. Полонською-Василенко, одним із найбільших українських істориків ХХ століття, але ці праці наразі не вдалося перекласти через недостатку фінансових засобів.

Мешканці згаданих українських осередків переважно пенсіонери, але вони є досить активні, бож у старшому віці соняшне тепло є найкращим ліком, і воно не лише улегшує й упрямнює, але також продовжує людське життя, а для української спільноти це особливо важливе, бо ще багато праці залишилось до виконання, щоб оправдати залишення рідних земель двома великими еміграціями в цьому столітті...

П. М.

Трафарет...

(Закінчення зі стор. 2)

вали для Гітлера і гітлерівців, а з — другої вказують на великі жертви що їх зазнав український народ в Західній Україні, бо тоді там ще жадного „радянського народу“ не було, з рук тих же гітлерівців.

Один „чорний параграф“ у статті автори присвятили Князеві Української Католицької Церкви Митрополитові Андрєві Шептицькому, за його, ніби „благословення“ українських легіонів і його Пастерський лист з „привітом для побіднооснованої німецької армії встановленої влади, якій видаємо належний пошук“. Тут В. Савцов, мабуть, наткає на благословення Митрополитом українського уряду, хоч про це він виразно не каже.

Далі він розповідає про „бандерівських ризунів“, „бовки вбивників“, творення І Української Дивізії Української Національної Армії, про гнівне обурення сьогоднішніх мешканців Львова і Львівщини, а вкінці вигукє: „Вимагаємо видачі радянських владам воєнних злочинців — С. Ковальчука, М. Лебедя, М. Жука, С. Голода, Д. Куп'яка, І. Діка, Ф. Дмитрівца, Г. Уліцького, В. Савела, В. Бабенка, К. Зварича, М. Сулими, С. Мудрика, І. Кашуби, о. І. Гринюха, А. Кабайди, Б. Козія „та інших гітлерівських „м'ясників“, проклятих нашим народом“.

Не зважаючи на те скільки б там совєтські пропагандисти не кричали про остаточний розгром „українського буржуазного націоналізму“ — далша їхня писанина, сотні брошур, книжок і тисячі статей що їх вони написали, з власної ініціативи, чи під диктатом КГБ, виявляють якраз протилежне. Націоналізм, ідентифікований з українським патріотизмом, ненависть українського народу до російського імперіалізму, президентство до підневільного стану в Україні існує і цього явища заперечити не може вже совєтська пропаганда на машині, яка, до речі, користується необмеженими фондами і підтримкою імперії.

Тому не треба дивуватися, що Москва і її спомогачі ведуть також очорнюючу кампанію проти українців на поселеннях у вільному світі. Вони ж бо становлять частину українського народу і сліди можуть сказати правду про події і ситуацію в совєтській імперії. Українцям треба об'єднатися в діаспорі не тільки для оборони, не тільки для заперечення комуністсько-москвської лжепропаганди, але й для протинаступу. На Заході є сили, які також переконані, що уся ця акція проти українців, балтійських народів, білорусів, є інспірована п'ятими чи шістьма колонами Москви за кордоном і тісно пов'язана з пляном Москви скопмірувати український революційно-визвольний рух. І нам треба ці сили максимально використати для поширення нашої визвольної справи.

Ділимося сумною вісткою з Рідними і Знайомими, що у понеділок, 18-го серпня 1986 р. відійшов у Вічність, наша Дорога, ДРУЖИНА, МАМА І СЕСТРА
бл. п. АННА ЧОРНА з дому КРИХОВЕЦЬ
нар. в с. Ремецькі, Україна
ПОХОРОН — у четвер, 21-го серпня 1986 р. у церкві Чесного Хреста, Асторі, Н. Я. о год. 9-ї ранку, а відтак на українській католицькій цвинтарі св. Дуза в Гемптонбургу, Н. Я.
Горем прибрні: мум — ПЕТРО син — ЄВГЕН з дружиною сестра з родиною в Асторі дві сестри і двоє братів з родинами в Україні

Пластова Станиця в Лос Анджелес
з жалем повідомляє членів Пласту і Громадство, що 13-го травня 1986 р. відійшов на Вічну Ветру
бл. п. пл. сен. керівництва ЄВГЕН ЛЮДКЕВИЧ, Л. Ч.
Покійний був засновником нашої станиці, довголітнім станичним, осередковим сеніорату та завжди виховником української молоді.
ПОХОРОНИ відбулися в суботу, 17-го травня 1986 р. в Лос Анджелес.
Горем опечалений Родні Покійного складає найщиріші співчуття Пластова Станиця Лос Анджелес

Ділимося сумною вісткою з Родиною, Приятелями і Знайомими, що в неділю, 17-го серпня 1986 р., у вечірніх годинах відійшов від нас на Вічний Спочинок наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО І ДІДУСЬ
СВ. П. Іван Федорович Федоряка
на 65-му році трудоволюбного життя.
ПАРАСТАС відбудеться у середу, 20-го серпня 1986 р., о год. 7-ї веч у церкві св. Покров, ріг 12-ї та Охлейн вулиць, Філадельфія, Па.
ПОХОРОН — у четвер, 21-го серпня 1986 р., о год. 9-ї ранку у церкві св. Покров, а відтак на українській православній цвинтарі св. Андрія у С. Бавнд Брук, Н. Дж.
У смутку і горі залишилися:
дружина — МАРІЯ дочка — ТАМАРА ДЯЧЕНКО з чоловіком ПЕТРОМ внуки — ПЕТРУСЬ І КОЛЯ сваха — ОЛЕНА ближча і далша Родина в Україні

Ділюся радісною вісткою із Приятелями і Знайомими, що моя внучка
Марта Кортяк
дочка ОЛЕКСАНДРА І ЕДИ КОРТЯК
успішно закінчила Georgetown University Magna cum laude і отримала ступінь В. S. з ділянки економіки.
Сердечно вітає внучку баба ОЛЬГА КОРТЯК

В ПРОГРАМІ:
П'ятниця, 29-го серпня 1986 р.
Забави з танцями. Грає оркестра „Беркут“
Субота, 30-го серпня 1986 р.
10:00 вранці — відкриття Здвигу
11:00 — спортивні змагання копаного м'яча і відбиванки
6:00 по пол. — Мистецька частина — виступ танцювального ансамблю „Чайка“, кер. Орест Русинко, та дівочого співочого ансамблю „Волошки“, кер. Христя Балко з Осередку СУМ Йонкерс і самодільних гуртків з Осередків СУМ.
Ввечері — забави з танцями Грають оркестри: „Іскра“ і „Беркут“

СПІЛКА УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ АМЕРИКИ
запрошує все Громадянство на
35-ий Всеамериканський Маніфестаційний Здвиг СУМ
який відбудеться на Оселі СУМ в Еппенвіл, Н. Я. 30-31-го серпня та 1-го вересня 1986 р.

В ПРОГРАМІ:
Неділя, 31-го серпня 1986 р.
10:00 вранці — СЛУЖБИ БОЖІ в обох обрядах
12-та дня — МАНІФЕСТАЦІЙНА ЧАСТИНА ЗДВИГУ
а) Святове слово голови КУ СУМ д-ра Аскольда Лозинського
б) Виступ оркестри „Трембіта“ з осередку СУМ, Монреаль, Канада
1:30 по пол. — спортивні змагання
3:00 по пол. — Гостинний виступ театральної групи „Заграва“ з Торонто, Канада з постановкою „Віва Театр“
9:30 веч — забави з танцями
Грають „Чарівні Очі“ і „Червона Рута“
Дирекція заряду Оселі повідомляє, що на підставі стейтового закону, забороняється палити вогні на оселі.
КОМАНДА ЗДВИГУ

Комітет ОНЛПУ збирає матеріали про Чорнобиль

У зв'язку з тим, що на Заході все ще мало відомо про засяг і наслідки ядерної катастрофи в Чорнобилі, і що союльські інформації про цю катастрофу є скупи і не завжди правдиві, Комітет Оборони Національних і Людських Прав України поставив собі завдання — збирати та документувати всі матеріали, що стосуються чорнобильської трагедії та її наслідків на наших братів і сестер в Україні.

Комітет збиратиме всі вістки, статті, повідомлення, приватні і офіційні тощо, зокрема від українців в діаспорі, про цей трагічний випадок, бо без цього є небезпека, що правда про катастрофу у Чорнобилі буде прихована, так як приховані були інформації про Великий голод в Україні в 1932-33 роках. Ми мусимо цьому за всяку ціну запобігти.

Комітет прохає вислати на його адресу всі матеріали, що торкаються: 1) досвіду членів української громади в діаспорі в їхніх намаганнях зв'язатися з родинами в Україні безпосередньо після вибуху; 2) досвіду членів української громади у їхніх намаганнях зв'язатися з родинами телефонічно або листуватися на тему вибуху у Чорнобилі; 3) здоровельні наслідки вибуху, включаючи смерть, поранення хвороби, зразу після катастрофи і недуги в майбутньому, що спричинені радіацією або іншими чинниками в наслідок ви-

буху. 4) Зарядження урядових чинників після катастрофи в Україні чи деінде в Східній Європі. 5) Евакуація і переселення мешканців Чорнобилю і околиць, а також будьякі відомості про розлучення родин переселенців. 6) Рівень поінформованості про сам вибух і про засяги його. 7) Рівень поінформованості мешканців Чорнобилю і довколишніх місцевостей, а також деінде на Україні і в інших країнах Східної Європи про сам вибух і засяги його. 8) Спостереження подорожуючих на Україну або до інших східноєвропейських країн, що торкаються чорнобильської катастрофи.

Успіх нашого проєкту залежить, головним чином, від співпраці української громади і її поодиноких членів. Тому Комітет звертається до всіх українців з проханням прислати вище згадані інформації на таку адресу:

The Ukrainian Human Rights Committee of Philadelphia, P.O. Box 7101, Philadelphia, PA. 19117.

Всі вістки і прізвища кореспондентів будуть триматися у повній таємниці. Якщо назбиратиметься достатньо матеріалу про події, сполучені із вибухом у Чорнобилі, Комітет періодично буде публікувати їх.

Пам'ятайте, українська громада може і мусить піднести заслану з нещастя в Чорнобилі.

Несподівана зустріч у ватиканському музею

Український католицький університет в Римі — це не тільки науково-педагогічна установа, що її заповнює Блаженніший Патріарх Йосиф для розвитку української науки у вільному світі, але теж важливе місце зустрічі, з однієї сторони українських професорів-науковців, які працюють в різних університетах світу, а з другої, це теж місце для зустрічі української молоді з усіх сторін світу, а слухаючи курси в УКУ, пізнає себе і поглиблює своє знання, стає більш свідомими українцями, справжніми дітьми українського народу, де б він не жив.

Саме тому велика шкода, що до УКУ не приїжджають молоді люди з України. Є в цьому певна іронія — на літніх курсах УКУ в Римі бувають українці з країн Східної і Західної Європи, з обидвох американських континентів, із Австралії, буквально, з усього світу, тільки не з України. Це певна аномалія нашої доби, що ми є всюди, всюди почувасмося свобідно, наче дома, тільки не на нашій рідній землі.

Але літні курси УКУ цього року відзначилися однією зустріччю студентів УКУ із земляками з Києва. Зустріч була коротка і не планована, але вона залишилася в пам'яті одних і других. Скажімо про це кілька слів.

У суботу, 13-го липня ц.р., п'ятниця Петра і Павла. Канцлер Львівської архієпархії та секретар Блаженнішого Кардинала Мирослава Івана, о. д-р І. Дашко відправив рано о год. 8-й

Божевнену Літургію при гробі св. мученика Йосафа в базиліці св. Петра, в якій брали участь студенти і професори УКУ. Після Літургії були заплановані відвідини ватиканських музеїв, і мене призначили на провідника... Я не мистецтвознавець, тому задала гід підготував собі маршрут через музеї, зосереджуючись на об'єктах, які мені добре відомі. Ми почали нашу туру оглядом славної Богоматері „Піста“, яка стоїть на право при вході до базилики за охоронною стіною із скла, тому що кілька років тому вона була жертвою вандалізму. Потім ми всі вийшли з базилики і пішли до входу до музеїв. Було нас 15-ро, а крім нас була ще Леся Вирста з Парижу, дружина Аристиди Вирсти, який тоді викладав музику в УКУ.

Зараз після входу до музею ми коротко зупинилися в єгипетських залах, де обговорювали культуру стародавнього Єгипту, при чому, ми звернули увагу на високий рівень медицини в час фараонів. Потім зупинилися тут і там при різних скарбах давнини, ми прийшли до статуї Ляокоона, про яку я мав довший виклад, з уваги на те, що ця статуя батька й синів, яких двалет змій, мала величезний вплив на естетику XIII століття і на літературу взагалі... Крім того, з уваги на те, що її віднайденню недалеко від Мадони де Монті, де стоїть Патріарший двір і парафія св. Сергія і Ваха (ця статуя, до речі, дала назву вулиці, при якій стоїть цей наш монумент давнини —

Віа деі серпенті, — (вулиця зміїв), вона має певне значення для українського Риму. Але головним об'єктом нашої мандрівки по ватиканських музеях була, крім Сикстинської каплиці, яку ми дуже докладно оглянули зала Соб'єського. Ця зала названа в честь мемунального образу, що там розміщений і домінує на цілу залу. В ньому малює Ян Матейко змалював перемогу польського короля Яна III Соб'єського над турками у 1683 році. Це справді шедевр, хоч Матейко тоді вже був старшим віком, деінде недобачав, а це трохи відбилося на деяких деталях образу. Для українців цей образ важливий тим, що в ньому показаний влад козацької України, а крім того, в образі є чимало українських мотивів, включно з козаками з оселдцями в колдові. Все це я почав докладно й голосно пояснювати студентам, захоплюючи величчю образу, так що я говорив, навіть не дивлячись на них. При чому, з уваги на моє обмежене знання з цієї ділянки, я згадав теж Кульчицького і його слугу та їх ролю у битві за Відень і сказав, що у Відні є навіть вулиця, звана в честь Кульчицького, а з уваги на те, що студенти кілька днів перед тим відвідали гору Монте Касіно, де на монастирському цвинтарі поховано чимало українців, що брали участь у боротьбі за цю гору під час II світової війни, я перелічив певні порівняння, як українці всюди борються, але рідко коли ставлять нашим поляглим пам'ятник. Ми завжди приїждяємо до наших сусідів, а радше наших ворогів. Така доля бездержавного народу, але я при тому сказав, що ми не сміємо забути наш вклад в історію людства, що його зробили наші предки і влисові певність, що колись, в майбутньому, світ знатиме про Україну і її славу минулу, і що нашим завданням є подавати інформації про Україну.

Сказавши своє, я обернувся й не повірив своїм очам. Число слухачів дуже збільшилося. Я мав більшу аудиторію, ніж італійські чи англомовні провідники, і всі вони з великим зацікавленням слухали кожного слова. Я звикав, спершу не знав, що сказати, бо то була велика несподіванка. Подумав, що то може, італійці або інші туристи хотіли послухати незнайоми мови, але приглянувшись до облич, я збагнув, що то

були українці. „А ви звідки взялися“, спитав я врешті. — „Ми з Києва“, відповіли вони, а якийсь кременезький козарлюга зараз же додав: „Говоріть далі, пояснюйте, ми нічого, нічого не розуміємо, що ці інші нам кажуть“. Я пробував далі давати свої пояснення, але ця заява викликала між студентами велике зацікавлення. Почалися розмови про Україну, про трагедію в Чорнобилі і т. п. Виявилось, що то була група Пар'єського, приблизно 70 людей, які виступали в Італії. Вони ще того вечора мали іхати до Болонії, і мала док, що ми зустрілися у ватиканських музеях при образі з українською тематикою, справді був дивовижний. Всі вони, очевидно, заперечували, а радше применшували небезпеку вибуху у Чорнобилі, мовляв, все те перебільшила західна преса: „Дивіться на нас, — казали, — дивіться, які ми здорові!“ Група наша тут розділилася. Деякі студенти УКУ пішли з однією групою, інші лишалися зі мною. Пішли зі мною до іншої залі теж чимало киян і просили мене пояснити, які там експонати. Я ось так склалося, що дальша наступна зала присвячена Непорочному Зачаттю Пресвятої Діви Марії, і я мав нагоду наших земляків де-що „катекізувати“, пояснюючи фреск Франческа Подесті, що цей мистець іх створив з нагоди проголошення догми Непорочного Зачаття Папою Пієм IX 1854 року.

Шкода, що недовго довелося мені говорити про релігію і релігійне мистецтво. До моїх дуже зацікавлених слухачів з України підступили якнайш присадкуватий тип і якийсь голосом сказав: „Пашлі!“ і вони мене покинули. Деякі студенти з УКУ все таки залишилися з ними і мали нагоду далі розмовляти про Україну та життя українців на рідних землях і на поселеннях.

Зустріч з українцями у ватиканському музею зробила велике враження на студентів літніх курсів УКУ. Про цю зустріч і про відбуті розмови ще довго після того говорили, бо то був надзвичайний випадок, коли взяти до уваги, що тисячі людей проходять через ватиканський музей, що нам якраз пощастило зустріти земляків з України. Можна думати, що й інші земляки тишилися, коли почувли рідну мову на чужині і що ця зустріч залишиться довго в їх пам'яті.

Леонід Рудницький

НЕГРИТАНСЬКИЙ ПАСТОР Джессі Джексон, невдалий кандидат в Білий Дім у виборах 1984 року, почав 12-денну поїздку по країнах Африки. Метою його поїздки є зібрати докази „злочинів“ білого уряду Південно-Африканської Республіки щодо чорного населення, яке становить у цій країні більшість.

Про катастрофу...

(Закінчення зі стор. 2)

Тепер про щось інше. Бажано було б прочитати у „Свободі“ репортаж письменниці Ганни Черній про її подорож до Далекого Сходу. Думаю, що наші люди дуже мало знають про Китай чи Японію.

Репортажі пишуться, але ж деякі з них такі сухо-формальні, що від них хочеться

спати. Коли ж читаєш допис Г. Черній, написаний живо, цікаво, то здається, що сама авторка сидить біля вас і розповідає про країну, де вона побувала.

Л. Дончук

Філадельфія, Па.

Комітет Оборони Української Спадщини
та
Головний Екзекутивний Комітет
Українського Народного Союзу
закликають Вас
СКЛАДАТИ ПОЖЕРТВУ
на його працю та акції дія

1. Поширення правди про Україну
2. Поборювання очорнювання та знеславлювання українців
3. Оборони громадянських прав українців

Пожертви просимо пересилати чеками, або поштовими переказами на:
Ukrainian Heritage Defense Fund
с/о Ukrainian National Association
30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
враз із вповионним вирізком цього заклику.

Просимо подати суму пожертви, своє ім'я, прізвище та адресу.
Сума пожертви \$.....

ім'я та прізвище.....
число дому, вулиця.....
місцевість..... стейт..... поштовий код.....

„Мистець помер —“

(Закінчення зі стор. 1)

Він, як добре знаємо, зробив собі велику повагу та признання у чужинних мистецьких колах, а дуже інтимна та цікава штука книжкових знаків — це була його улюблена „дитина“, через яку він дістався до екслюзивної вузької групи ентузіастів і збирачів есклібрівців на міжнародному форумі. Він враз із покійним вже також головним збирачем книжкових знаків в українській спільноті у вільному світі д-ром Миколою Кузьмовичем були співтворцями Українського Товариства Есклібрівців і саме збірка д-ра М. Кузьмовича мала бути підставою великої виставки українських есклібрівців, що її Я. Гніздовський підготував перед своєю смертю в Українському Музеї в Нью Йорку.

Тому не диво, що першою книжкою, яка вийшла в світ, коли мистця вже не стало між живими, є саме збірка ним зроблених книжкових знаків.

Його дружина інформувала, що вже тепер, як ця збірка побачила світ, денне і в розпродажі, готується друге видання — збірка-каталог усіх дереворитів і вирізування на металі від 1944 до 1985 років і вона повинна вийти в іншому спеціальному виданні виставки мистецьких книжок, Пелікан у Нью Орліні, також з допомогою американських мистецьких кіл. Коли вона появиться Товариство американських мистців планує влаштувати ретроспективну виставку творчості Я. Гніздовського. Це вже буде четверта з черги посмертної виставка Я. Гніздовського — ще один доказ живучості його мистецтва.

Дереворити Я. Гніздовського можна все ще купити у дружини або в мистецьких галереях, з яких переважно появилася у відбитках з підписом та числуванням кожного 100-150 примірників. На руках у дружини Я. Гніздовського ще чотири дереворити, яких мистець не всім вже відбиті і вона думає їх колись також видати з відповідним твердженням їхньої оригінальності. Випишемо дружині і дочку про спосіб виконання цієї технікою картин і вони вносять нам, що цілий варстат, був завжди у їхньому домі та вони допомагали мистцеві у технічній праці та у завідуванні усіми творами.

ОБНИЗИВСЯ НЕ КРЕДИТ, А ДОМОБУДІВНИЦТВО

У статті Андрія Бука п.з. „Чи справді на овиді господарчо-економічний застій?“ („Свобода“, ч. 152, з 12-го серпня 1986 року) треба читати: „Домобудівництво і продаж житлових домів перших кілька місяців сильно зросли через низьку відсотковий кредит. За останні два місяці вони обнизилися до 11.6 відсотка“. — Ред.

РОЗШУКИ

ОЛЬГА ГРИГОРІВНА ПОНТЮКОВА
(по батьку Марцинюк)

народилася в Холмщині, с. Констаниновка і під час Першої світової війни попала в Сибір. Прошу відкликати хто знає мою сестру **МАРІЮ КЕЦ**, дитя або односельчан на адресу: **MRS. O. PANTIUKOWA**
427 Pattonwood Dr.
Rochester, N.Y. 14617
Tel.: (716) 544-4388

РІЗНЕ

ПАМ'ЯТНИКИ
з різних гранітів, ставимо на цвинтарях св. Андрія в Банд Бруксу, св. Духа в Гемптонбургу, та інших.
ВІДОМА СОЛІДНА ФІРМА
Cypress Hills Monuments
Власник — українець **ВОЛОДИМИР БІЛЯНСЬКИЙ**.
К. М. КАРДОВИЧ | О. ЛОБАЧЕВСЬКА
800 Jamaica Avenue
Brooklyn, N.Y. 11208
Tel.: (718) 277-2332
Відкрито кожного дня, в суботу включно, від 9:30 по пол. в неділю від 10:40 по пол.
На бажання і для вигоди клієнтів радо заїдемо до Вашого дому з проєктами й порадами.

Тепер ці дві жінки поставили собі як життєве завдання і дальше продовжувати працю та популяризувати творчість Я. Гніздовського. Вони розповідають, що саме купили інший, менший дім, який про який мріяв мистець, і в ньому хочуть зробити постійну виставку олійних і графічних картин, ліквідуючи усі інші картини та мистецькі речі, що призьбалися за довгі роки, так щоб посвятитися всеціло лише Якову Гніздовському.

Виконуючи його заповіт, вони передали уже на власність оригінали деяких дереворитів цим мистецьким чи науковим інституціям, до яких Я. Гніздовський мав особливе відношення. Тут на першому місці вони подають Український Музей в Нью Йорку, а далі Український Інститут Америки, Музей Модерного Мистецтва в Чикаго та Українську Мистецьку галерею в Торонто, де саме відбувалася його виставка, коли мистець помер. Крім того передали вони також оригінали до американських інституцій. Згідно однак із побажанням та вимогами родини, ці оригінали не можуть бути живими у наступних 50 роках.

Але, заповнюють нас дружина і дочка мистця, у них ще подостатком дереворитів, які зацікавлені можуть у них замовити, так як карточки із графіками (12 карток за 7.50 дол. або 16 за 10 дол.) або саме видану збірку у ціні 35 дол. Усі замовлення слід робити на адресу: 5270 Post Rd., Riverdale, N.Y. 10471, а після жовтня ц.р.: 5245 Netherland Ave., Riverdale, N.Y. 10471.

У нас все ще у руках збірка есклібрівців, любосмося її прегарним виданням, переглядаємо ці власники яких, нам так добре відомі і здається нам, що ніхто так як Яків Гніздовський не умів простими, а так мистецькими лініями охолопити особовість кожного з тих, що для них він виконав книжковий знак.

Тепер чекаємо зими, коли то як заповнюють наші гості повний каталог графічних праць мистця. Мистець помер, але його мистецтво живе серце нас і буде постійно живи!

ARKA Company
ESTABLISHED 1901
26 First Avenue
Tel. (212) 473-3550
НОВА АДРЕСА „АРКИ“:
26 Перша Авеню, рг 2-ої вулиці в Нью Йорку, Н. Й.

• SERVICE •

The Ukrainian Restaurant & Caterers

132 2nd Ave. (8 St.)
N.Y., N.Y. 10003
212-533-6765
— PRIVATE PARTIES —
Christenings - Graduations
Showers - Weddings
Anniversaries
Meetings and Wakes

• FUNERAL DIRECTORS •

ПЕТРО ЯРЕМА

УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК
Займається похоронами в BRONX, BROOKLYN, NEW YORK і ОКОЛИЦЯХ
КОНТРОЛЬОВАНА ТЕМПЕРАТУРА
Peter Jarema
129 EAST 7th STREET
NEW YORK, N.Y. 10009
(212) 674-2568

LYTWIN & LYTWIN

UKRAINIAN FUNERAL DIRECTORS
AIR CONDITIONED
Обслугує ЦИРА і ЧЕСНА Our Services Are Available Anywhere in New Jersey Також займаємося похоронами на цвинтарі в Банд Бруксу і перенесенням Тілих Останків з різних країн світу

UNION FUNERAL HOME
1600 Stuyvesant Avenue
(corner Stanley Terr.)
UNION, N.J. 07083
(201) 964-4222

КАРПАТСЬКИЙ ЛЕЩЕТАРСЬКИЙ КЛУБ в НЬЮ ЙОРКУ

впаштовує з доручення

УКРАЇНСЬКОЇ СПОРТОВОЇ ЦЕНТРАЛІ АМЕРИКИ І КАНАДИ

ТЕНІСОВІ та ПЛАВАЦЬКІ ЗМАГАННЯ

в днях 29, 30, 31-го серпня та 1-го вересня 1986 року
(Labor Day Weekend)

на кортах СОЮЗІВКИ

ТЕНІСОВІ ЗМАГАННЯ

ЗА ІНДИВІДУАЛЬНІ ПЕРШОСТІ

УКРАЇНСЬКОЇ СПОРТОВОЇ ЦЕНТРАЛІ АМЕРИКИ І КАНАДИ на рік 1986 І ЗА ЧАШІ

УНСоюзу, Союзівки, Свободи, (в тому пропам'ятна чаша Інг. Б. Рака), Українського Тижневика І п-ні Марії Душинок

та грошові нагороди в поодинокій грі:

ЖІНОК І ЖІНОК (35 р. і вище), ЧОЛОВІКІВ, МОЛ., СЕНЬ-ІОРИВ (35-44), СЕНЬІОРИВ (45 і 55 р.), ЮНАЧОК, ЮНАКІВ (18, 16, 14, 12 і нижче р.)

Зголошення до змагань враз із вписовим по \$15 00 приймає
MR. ROMAN RAKOCZY, Sr.
158 Manor Avenue, Cohoes, N.Y. 12047

до 22-го серпня 1986 р. Зголошення одержані після 22-го серпня не будуть взяті до уваги турніровою комісією.

ТУРНІРОВА КОМІСІЯ:

Р. Ракочій, ст., З. Снілик, Ю. Савчак, д-р З. Матківський, О. Кизик, О. Попович.

ПОРЯДОК ЗМАГАНЬ:

П'ятниця, 29-го серпня — год. 1:00 по пол. на Союзівці елімінаційна рунда чоловіків. Змагання, які мусять відбутися в цій рунді одержать окремі повідомлення від провуду турніру до суботи, 22-го серпня.

Субота, 30-го серпня — год. 8:30 рано на Союзівці:
1-ша рунда юначок (всі групи), сеньїорів (35 р. і 45 р.) та жінок. Год. 8:30 рано в Нью Полці: 1-ша рунда чоловіків. Год. 10:30 на Союзівці: 1-ша рунда юнаків (всі групи) год. 10:30 в Нью Полці: турнір переможців. Год. 3:30 по пол. на Союзівці: 1-ша рунда сеньїорів (55 р.).

Час та місце дальших змагань назначить провідник змагань Р. Ракочій, ст.

Змагання групи чоловіків, вписовані до елімінаційної рунди на п'ятницю, які не зможуть прийти в цей день, як рівнож ті, що відпадут в елімінаційних, можуть змагатися в групі переможців.

З уваги на короткий час турніру та велике число учасників, змагання можуть голоситися тільки до одної конкуренції, яку назначать точно на реєстраційні листку.

У змаганнях можуть брати участь змагуни (-ки), яких Т-ва є членами УСЦАК.

РЕЄСТРАЦІЙНИ ЛИСТОК — ДЛЯ ТЕНІСУ ТІЛЬКИ
ПРОСИМО ВИТЯТИ ТА ВИСЛАТИ РАЗОМ З ОПЛАТОЮ \$15 00
(Зголошення без вписового не приймається)

1. Ім'я і прізвище.....
2. Адреса (по-англійськи).....
3. Телефон.....
4. Дата народження.....
5. Конкуренція та група в якій змагун хоче брати участь.....
6. Клубова приналежність.....

Чеки виставляти на: K.L.K. American Ukrainian Sports Club

на басейні СОЮЗІВКИ

Субота, 30-го серпня 1986 року
о год. 11-й вранці

ПЛАВАЦЬКІ ЗМАГАННЯ

за ПЕРШОСТІ УСЦАК-у та за ТРОФЕЇ І НАГОРОДИ УНСоюзу

у слідуочих конкуренціях для хлопців і дівчат:

8-10 — 11-12 років
25 м. — довільним
50 м. — довільним
25 м. — горілиць
25 м. — грудним
25 м. — метеликом
4 x 25 м. гіш — довільним

13-14 років
50 м. — довільним
100 м. — довільним
50 м. — горілиць
50 м. — грудним
50 м. — метеликом
100 м. — зміниним
4 x 50 м. гіш — довільним

15 років і вище
50 м. — довільним
100 м. — довільним
50 м. — горілиць
50 м. — грудним
50 м. — метеликом
100 м. — зміниним
4 x 50 м. гіш — зміниним

Змагуни (-ки) можуть брати участь у 3-ох індивідуальних конкуренціях і один раз в гішчях

Зголошення до змагань приймається в суботу, 30 серпня, від години 9:30 ранку над басейном. Вписове \$2.00 від особи

Провід змагань РОМАН СЛИЖ, ОЛЕСЬ НАПОРА, ЮРІЙ ГРАБ, ХРИСТИНА КУШНІР, ІРЕНА СЛИЖ, МАРКО КРИШТАЛЬСЬКИЙ, БОГДАН І ІВАННА ЯЦІВ, МАРІЯ БОКАЛО